

วรรณกรรมปริทัศน์เรื่องรหัสลับดาวินชี
(The Da Vinci Code)

เขียนโดย แดน บราวน์ (Dan Brown)

แปลเป็นภาษาไทยโดย อรดี สุวรรณโกมล

จิรเดช มหาวรรณกิจ¹

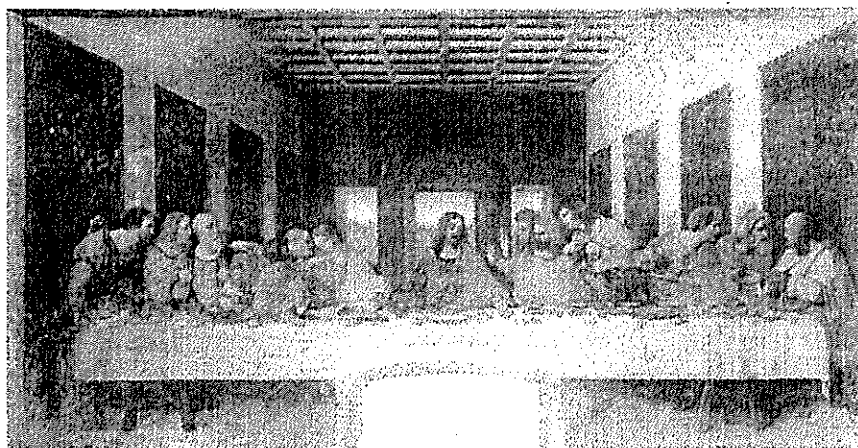
การแนะนำวรรณกรรมในวารสารยุโรปฉบับนี้ ผู้เขียนขอแนะนำเรื่อง "รหัสลับดาวินชี" ซึ่งเป็นข่าวร้อนแรงในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา อันเนื่องมาจากกระแสข่าวเกี่ยวกับภาพยนตร์ The Da Vinci Code หรือที่ใช้ชื่อภาษาไทยว่า "รหัสลับระทึกโลก" ซึ่งเข้าฉายในเมืองไทยเมื่อเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมาซึ่งได้ดาราตัวแสบทั้งสี่คน ได้แก่ ทอม แฮงค์ (Tom Hanks) มารับบทเป็นศาสตราจารย์โรเบิร์ต แลงดอน ผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนสัญลักษณ์วิทยา (พระเอก) ไอเดรีย โตตู (Audrey Tautou) ดาราฝรั่งเศสมารับบทเป็นโซฟี เนอเวอ เจ้าหน้าที่สาวจากหน่วยถอดรหัสของกรมตำรวจปารีส (นางเอก) เซอร์เอียน แมคเคนเลน (Sir Ian McKellen) รับบทเป็นเซอร์ ลีห์ ทิบบิง รวมทั้งฌอง รีโน (Jean Reno) แสดงเป็นเบซู ฟาซ ผู้กองแห่งกรมตำรวจปารีส

เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่ากระแสความนิยม (รวมทั้งกระแสต่อต้าน) ของภาพยนตร์ดังกล่าวยังเป็นตัวกระตุ้นให้ยอดขายของหนังสือ "รหัสลับดาวินชี" พุ่งทะยานสูงขึ้นอย่างมหาศาล เพราะแม้แต่ผู้ที่ไม่เคยอ่านก็ต้องรู้สึกสนใจขึ้นมาบ้างว่าเพราะเหตุใดจึงมีผู้ต่อต้าน (และผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการต่อต้าน) การขาย

¹ เจ้าหน้าที่บริหารการศึกษา ศูนย์ยุโรปศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วารสารยุโรปศึกษา

ภาพยนตร์และริบไปหยิบฉวยหาซื้อหนังสือมาเป็นเจ้าของ อย่างไรก็ตามก็ดีกระแสความนิยมในวรรณกรรมดังกล่าวมีขึ้นก่อนหน้าที่โซนี่ พิคเจอร์ส (Sony Pictures) จะตัดสินใจนำมาทำเป็นภาพยนตร์อีกด้วยซ้ำ เพราะการนำเสนอแนวความคิดที่แปลกใหม่และแหวกแนวของผู้เขียนนั่นเอง จนปัจจุบันหนังสือเล่มดังกล่าวได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ ราว 44 ภาษาทั่วโลก เฉพาะฉบับแปลเป็นภาษาไทยก็ได้รับการตีพิมพ์ถึง 28 ครั้ง² จัดพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์ มีทั้งในรูปแบบปกแข็งและปกอ่อน โดยฉบับปกแข็งจะสอดแทรกรูปภาพสีประกอบเพิ่มเติมให้อ่านได้รับอรรถรสมากยิ่งขึ้น

รหัสลับดาวินชี เป็นนวนิยายแนวปริศนาและสืบสวนสอบสวนประพันธ์โดยแดน บราวน์ นักเขียนมือฉมังชาวอเมริกัน ได้รับการตีพิมพ์วางแผงเป็นครั้งแรก

² ข้อมูลวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2549

แรกในปี 2003 และติดอันดับหนังสือขายดีในทันที เหล่านักอ่านแฟนตัวยงของแดน บราวน์ ก็คงจะทราบกันดีว่า *รหัสลับดาวินชี* นั้นเป็นเสมือนภาคต่อของนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งของเขานั้นก็คือ *เทวากับซาตาน* (Angels and Demon) นวนิยายที่เกี่ยวพันกับวงการศาสนาคริสต์และสถาบันพระสันตะปาปาอย่างลึกซึ้งซึ่งมีตัวละครเอกตัวเดียวกันคือศาสตราจารย์โรเบิร์ต แลงดอน ทว่า การผจญภัยของศาสตราจารย์แลงดอนใน *เทวากับซาตาน* นั้นเกิดขึ้นภายในนครรัฐวาติกันเป็นหลัก ในขณะที่ *รหัสลับดาวินชี* นั้นโรเบิร์ต แลงดอนต้องเดินทางทั้งในฝรั่งเศสและสหราชอาณาจักร ซึ่งในโอกาสต่อไปอาจจะนำเอา *เทวากับซาตาน* มาแนะนำให้กับท่านผู้รักการอ่านทุกท่านได้รู้จักกันมากขึ้น

นับว่านักอ่านในเมืองไทย ที่ไม่เคยชินกับการอ่านวรรณกรรมเป็นภาษาอังกฤษจะได้รับประโยชน์อย่างยิ่งจากหนังสือเล่มนี้ เพราะคำศัพท์ที่ใช้ในต้นฉบับบางคำต้องอาศัยบริบททางประวัติศาสตร์ที่ลึกซึ้งเพื่อขยายความเข้าใจ หน้าที่ในการอธิบายคำเฉพาะดังกล่าวจึงตกเป็นของทางสำนักพิมพ์ ซึ่งก็ทำหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยม นอกจากนั้นบรรดาชื่อบุคคลที่ถูกเอ่ยอ้างในนวนิยายก็ได้ถูกนำมาอธิบายไว้ให้ในเชิงอรรถด้านล่างทำให้ผู้อ่านมีความเข้าใจมากขึ้น และที่สำคัญ ที่สุดดังได้กล่าวแล้วว่านวนิยายเล่มดังกล่าวใช้สถานที่ดำเนินเรื่องอยู่ในฝรั่งเศส ภาษาที่ใช้ในการสนทนาระหว่างตัวละครหลายตัวในเรื่องจึงเป็นภาษาฝรั่งเศส ท่านผู้อ่านที่ไม่มีความรู้ภาษาฝรั่งเศสมาก่อนก็คงจะพบว่านวนิยายเล่มดังกล่าว อ่านได้ยากมากโดยเฉพาะฉบับภาษาอังกฤษ เพราะประโยคภาษาฝรั่งเศสจะถูกพิมพ์เป็นตัวเอียงโดยไม่มีคำแปลเป็นภาษาอังกฤษให้ ดังนั้นผู้อ่านจึงได้ประโยชน์หลายชั้นไม่ว่าจะเป็น การอธิบายข้อมูลทางประวัติศาสตร์ด้วยเชิงอรรถ และการแปลประโยคภาษาฝรั่งเศสให้เป็นภาษาไทย

แกนหลักของเรื่อง "รหัสลับดาวินชี" กล่าวถึงทฤษฎีสมคบคิด (Conspiracy Theory) ของคริสตจักรที่พยายามจะปกปิดประวัติศาสตร์ที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์เพื่อให้คริสตจักรคงอยู่ในอำนาจได้ ประเด็นถกเถียงหลักๆ ของนวนิยายเรื่องนี้มีอยู่สองประการ ประการแรกคือพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ มิได้มีบุญญาภิหารใดๆ แต่คริสตจักรเป็นผู้สร้างความเป็นเทพให้ และอีกประการหนึ่งคือเรื่องราวของจอกศักดิ์สิทธิ์ (Holy Grail) โดยนวนิยายอ้างว่าแท้จริงแล้วจอกศักดิ์สิทธิ์ที่หลายๆคนเฝ้าเสาะแสวงหานั้น มิได้เป็นจอกใส่เหล้าองุ่นในเหตุการณ์อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูอย่างที่เคยกล่าวอ้างกัน แต่คือบุคคลคนหนึ่ง ถ้าจะระบุให้ชัดก็คือ สตรีผู้หนึ่งซึ่งเป็นภรรยาของพระเยซูและเป็นผู้ที่โอบอุ้มสายโลหิตของพระเยซูเอาไว้ โดยใช้การเปรียบเทียบว่า มดลูกของสตรีก็คือจอก(chalice) และคำว่า Holy Grail นั้นก็มาจาก Sang réal ในภาษาฝรั่งเศสโบราณซึ่งหมายถึงสายเลือดชาติดยะ (royal blood) ดังนั้น Holy Grail ที่จริงแล้วก็คืออัฐิของสตรีผู้นี้ และเอกสารจำนวนราวสี่ดู่นั่งสื่อที่แสดงถึงความมีตัวตนอยู่กว่าสองพันปีจวบจนปัจจุบันของทายาทแห่งพระคริสต์ หากความจริงดังกล่าวได้รับการเปิดเผยขึ้นเมื่อใด รากฐานของคริสตจักรที่แผ่ขยายไปไกลก็เป็นอันต้องสั่นคลอนและจะส่งผลกระทบต่อศรัทธาของผู้คนทั่วโลก โครงเรื่องดังกล่าวทำให้หนังสือได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงเพราะในยุคปัจจุบันองค์ความรู้ที่มีอยู่เดิมกำลังถูกตั้งคำถาม ท้าทายว่าสิ่งที่เราเคยเรียนรู้กันมาอย่างยาวและเชื่อมั่นกันว่าถูกต้องนั้นแท้จริงแล้วเป็นเรื่องจริงหรือเป็นเพียงสิ่งที่สมมติขึ้นเท่านั้น

สตรีศักดิ์สิทธิ์ที่นวนิยายกล่าวถึงก็คือ แมรี แม็กดาลีน (Mary Magdalene) สตรีที่ในพระคัมภีร์ระบุว่าเป็นโสเภณีผู้มีตราบาปและถูกขับผีร้ายออกจากร่างกายถึงเจ็ดตน นางเป็นสาวกที่รับใช้ใกล้ชิดของพระเยซูและได้อยู่เป็น

ประจักษ์พยานในการตรึงกางเขนของพระองค์ด้วย นวนิยายแย้งว่านางเป็นภรรยาของพระเยซูคริสต์และได้ตั้งครุฑขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับการตรึงกางเขน หลังจากนั้นนางจึงเดินทางออกจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์เพื่อมุ่งหน้ากลับไปยังบ้านเกิดของเธอคือฝรั่งเศส โดยมีเหล่าอัศวินที่ภักดีกลุ่มหนึ่งคอยอารักขา และที่นั่นเธอได้ให้กำเนิดธิดานามว่า ซาร่าห์ (Sarah) โดยต่อมาทายาทของซาร่าห์ผู้นี้ได้สมรสกับเชื้อพระวงศ์ของแห่งราชวงศ์เมโรเว็งเจียง (Mérovingien) หรือเมโรวินเจียนแห่งฝรั่งเศส และสืบทอดสายเลือดมาจนถึงปัจจุบันโดยใช้นามสกุลปลองตาร์ (Plantard) และ แซนต์แกลร์ (Saint -Clair) ซึ่งแม้ในปัจจุบันจะมีนามสกุลดังกล่าวอยู่จริงแต่เราก็ยังไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าบุคคลในสกุลนั้นสืบเชื้อสายมาจากพระคริสต์จริง นวนิยายบอกว่านางเอกของเรื่องคือ โซฟี เนอเวอ คือทายาทของพระเยซูในยุคปัจจุบันและอยู่ในความอารักขาของฌาคส์ โซนิแยร์ซึ่งเป็นประมุขของสมาคมลับเดอะไพรเออร์ออฟไซออน

เดอะ ไพรเออร์ออฟไซออน (The Priory of Sion) หรือที่ภาษาฝรั่งเศสเรียกว่า ปริเออว์ เดอ ซ็อง (Prieuré de Sion) เป็นองค์กรโบราณที่มีการกล่าวถึงมากที่สุดองค์กรหนึ่ง โดยในทางประวัติศาสตร์นั้นองค์กรลับดังกล่าวถือกำเนิดขึ้นในสมัยสงครามครูเสดในนามอัศวินแห่งวิหาร (Knights of the Templar) ผู้ค้นพบความลับของโฮลีเกรลโดยบังเอิญในสถานที่ที่เคยเป็นวิหารแห่งไซโลมอนในกรุงเยรูซาเล็ม กล่าวกันว่านับแต่นั้นมาเหล่าอัศวินพวกนี้ก็ทรงอำนาจและร่ำรวยขึ้นมาอย่างรวดเร็วและเข้ามามีอิทธิพลอยู่ภายในยุโรปโดยเฉพาะในฝรั่งเศส และบางแห่งอ้างว่าอำนาจของอัศวินกลุ่มนี้มีมากกว่าคริสตจักรเสียด้วยซ้ำจนทำให้คริสตจักรต้องทำการกวาดล้างอยู่หลายหนโดยอ้างว่าเป็นพวกนอกรีต อัศวินพวกนี้จึงต้องร่อนเร่และดำรงอยู่แบบลับๆตลอดมารวมถึงโฮลีเกรลเองก็ต้องถูก

เคลื่อนย้ายไปมา จนในที่สุดเชื่อกันว่าได้กลับคืนสู่มาตุภูมิของเธอก็คือฝรั่งเศส แล้วในปัจจุบัน ทว่าก็ยังไม่มีผู้ใดเคยพบเห็น องค์กรดังกล่าวถูกจัดระเบียบขึ้นใหม่ ในยุคต่อๆ มาและมีการแต่งตั้งบุคคลที่มีความสามารถขึ้นเป็นประมุข ซึ่งเป็น ตำแหน่งสูงสุด โดยรองจากประมุขนั้นจะเป็น เซเนโชต์ (sénéchaux เอกพจน์คือ เซเนชาล sénéchal เป็นภาษาฝรั่งเศสหมายถึง ตำแหน่งชั้นสูงทางทหารในยุค กลาง) อีกสามคน ตามที่ได้ค้นพบในบันทึกผู้นำหรือประมุขของเคอะไพรเออร์ล้วน เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในแวดวงต่างๆ เช่น เซอร์ไอแซ็ค นิวตัน (Sir Isaac Newton) นักคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ วิคตอร์ อูโก (Victor Hugo) นักเขียน ฝรั่งเศสเจ้าของผลงาน *คนค่อมแห่งนอร์ทดาม* (Notre Dame de Paris) และ *เหยื่ออธรรม* (Les Misérables) โกลด์ เดอบุซซี (Claude Debussy) คีตกวีชาว ฝรั่งเศส รวมทั้ง เลโอนาร์โด ดา วินชี (Leonardo Da Vinci) จิตรกรเอกของโลก เอง และบุคคลร่วมสมัยอย่างปีแอร์ ปล็องตาร์ด (Pierre Plantard) ด้วย³

นวนิยายถูกแบ่งออกเป็น 105 บทย่อยๆ ซึ่งผูกร้อยเรียงกันอย่างน่าติดตามเป็นอย่างยิ่ง โดยผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการฆาตกรรมตัวละครนาคส์ โซนิแยร์⁴ (Jacques Saunière) ซึ่งเป็นคุณตาของโซฟี เนอเวอ (การเริ่มเรื่องด้วย

³ อย่างไรก็ดี ในกรณีของปีแอร์ ปล็องตาร์ด นั้นได้รับการยืนยันแล้วว่าเป็นเรื่องที่ถูกอุปโลกขึ้น (ส่วนกรณีของคนอื่นๆ นั้นก็อาจจะเป็นเรื่องที่ถูกแต่งขึ้นเช่นกัน) หากสนใจรายละเอียดเพิ่มเติม สามารถเข้าไปดูได้ที่ http://en.wikipedia.org/wiki/Priory_of_Sion

⁴ ผู้เขียนขอตั้งข้อสังเกตว่าตัวละครสำคัญของนวนิยาย รหัสลับดา วินชี คือ ฌาคส์ โซนิแยร์ ผู้เป็นประมุขของเคอะไพรเออร์นั้น น่าจะมีต้นกำเนิดมาจากตำนานของเฮลลีเกอร์ลในฝรั่งเศส กล่าวคือ มีบุคคลสำคัญท่านหนึ่งซึ่งมีนามว่า บาทหลวงเบริงเง่ โซนิแยร์ (Béranger Saunière) ได้รับมอบหมายจากทางคริสตจักรในปี 1885 ให้เดินทางไปยังแรมนี-เลอ-ซาโต

จากฆาตกรรมนี้คล้ายกับในนวนิยายเรื่องเทวากับซาตาน) โดยแม้จะใกล้ตายแต่ โซนิแยร์ก็สามารถทิ้งข้อความถึงหลานสาวและแลงดอนได้อย่างน่าอัศจรรย์ เมื่อแต่ละบทผ่านไป การผจญภัยก็ยิ่งเข้มข้นขึ้น เมื่อผู้อ่านติดตามเรื่องไปได้สักพักก็ จะพบว่าแดน บราวน์สามารถหลอกให้เราหลงทางได้เหมือนกันด้วยการทำให้ผู้อ่านคิดไปเองว่าตัวละครหนึ่งเป็นตัวร้าย แต่เมื่อเรื่องคลี่คลายในตอนท้ายก็กลับกลายเป็นอีกตัวละครหนึ่งที่ไม่คาดฝัน ในตอนท้ายเราจึงได้ข้อสรุปว่าคริสตจักรเองก็ถูกหลอกใช้ โดยตัวผู้ร้ายหลอกใช้บาทหลวงและศิษย์ในการตามล่าหาที่ซ่อนของเกรล โดยแลงดอน โซฟี และ เบซู ฟาซ (ผู้เขียนเลือกชื่อที่เหมาะสมกับบุคลิกของตัวละครมากเพราะคำว่า Faché ในภาษาฝรั่งเศสแปลว่าอุนเจียว หรือโกรธเป็นพินเป็นไฟ) ต่างก็ตกเป็นตัวหมอกในเกมนี้ด้วย เรื่องก็ลงเอยว่าตัวโกงคือผู้ที่พระเอกไว้วางใจมากที่สุด นั่นคือเซอร์ลีห์ ทิบบิง โดยเขาผิดหวังกับเดอะไพรเออร์ที่ไม่ยอมเปิดเผยความลับของเกรลและต้องการจะเปิดเผยความลับนั้นด้วยตนเอง

สิ่งที่น่าชื่นชมที่สุดของวรรณกรรมชิ้นดังกล่าวคือความสามารถในการเรียบเรียงเรื่องอันลึกซึ้งของผู้เขียน เรื่องราวสลับไปมาระหว่างตัวละคร ทว่าผู้อ่านกลับไม่รู้สึกลำบาก นอกจากนั้นความตื่นชอบในกาพย์โคลงกลอน การถอดรหัส

(Rennes-le-Château) ซึ่งเป็นอารามโบราณ ตั้งอยู่บนดินแดนที่เคยเป็นที่อยู่ของพวกวิซิกอธ (Visigoth) โดยโบสถ์ดังกล่าวได้รับการอุทิศให้แก่แมรี แม็กดาลีน และในระหว่างการบูรณะนั้นเองที่โซนิแยร์ได้ไปพบความลับบางอย่างภายใต้ศิลาแท่นบูชา ซึ่งก็คือโฮล์เกรลนั่นเอง จึงไม่น่าแปลกใจที่แดน บราวน์นำเอาเรื่องของบาทหลวงโซนิแยร์มาเชื่อมโยงกับตัวละครที่เป็นประมุขขององค์กรลับในเรื่อง โดยให้ใช้ชื่อเดียวกัน

รหัสตัวเลขฟีโบนัชชี⁵ และการสลับลำดับตัวอักษร (anagram) ยิ่งทำให้นวนิยายดูน่าตื่นเต้นและน่าติดตามมากขึ้น เช่น การที่ฌาคส์ โซนิแยร์ทิ้งข้อความไว้ก่อนตายว่า Oh Draconian devil! Oh lame saint! ซึ่งเป็นการสลับลำดับตัวอักษรของคำว่า Leonardo Da Vinci! The Mona Lisa! เป็นต้น หรือการที่แลงดอนถอดรหัสลิตคำ่ว่า APPLE จากการถอดคำประพันธ์บทสุดท้ายที่เขียนว่า "ในลอนดอนร่างอัศวินไปปีฝั่งไว้ ทรงกริ้วในพฤติกรรมทำเกินยั้ง หาถูกกลบบนสุสานที่พาดพิง เลือดเนื้อจริงในมดลูกกุกหลาบงาม" อรรถาธิบายทางประวัติศาสตร์เรื่องการค้นพบแรงโน้มถ่วงของนิวตันจากผลแอปเปิ้ลที่ร่วงหล่นลงพื้น คงทำให้ท่านผู้อ่านหลายคนทั้งในความสามารถของผู้เขียนไปตามๆ กัน ผู้อ่านหลายท่านอาจจะหลงเพลนคิดไปว่าแท้จริงแล้วโคลงมาตราโอแอมบ์ห้าคณะ และรหัสลับที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเป็นสารลับที่เขียนโดยประมุขของเดอะไพเรเออร์จริงๆ

นอกจาก รหัสลับดา วินชี จะเป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาและสมาคมลับแล้ว นวนิยายดังกล่าวยังมีคุณค่าในเชิงวัฒนธรรมอีกด้วย เพราะสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญหลายแห่งซึ่งมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ได้ถูกนำมาเป็นฉากของนวนิยาย นั่นก็หมายความว่าผู้เขียนได้ทำหน้าที่มีคุณค่าก็นำพาผู้อ่านท่องเที่ยวไปในยุโรปด้วยในเวลาเดียวกัน ในที่นี้ขอจะขอแนะนำสถานที่สำคัญที่ถูกเอ่ยถึงในนวนิยายมากล่าวถึงพอสังเขปเพื่อให้ท่านผู้อ่านได้รู้จักมากยิ่งขึ้น

พิพิธภัณฑ์สถานลูฟวร์ (Louvre Museum หรือ Musée du Louvre) ถือเป็นสถานที่เปิดเรื่องของนวนิยาย เพราะฌาคส์ โซนิแยร์ถูกฆาตกรรมภายใน

⁵ หมายถึงลำดับตัวเลขที่ตัวเลขตัวทุกตัวจะมีค่าเท่ากับผลบวกของตัวเลขอีกสองตัวที่อยู่ด้านหน้า

สถานที่แห่งนี้ พิพิธภัณฑ์ลูฟวร์ถือเป็นพิพิธภัณฑ์ที่ใหญ่ที่สุดและมีชื่อเสียงที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ตั้งอยู่ในกรุงปารีส บริเวณริมฝั่งแม่น้ำแซน (Seine) เป็นที่รวมศิลปวัตถุว่า ตัวอาคารประกอบด้วย 3 ปีก คือ ปีกเดนอน (Denon Wing) ปีกริเชอริเยอ (Richelieu Wing) และปีกซุลลี (Sully Wing) แต่เดิมสถานที่แห่งนี้เคยเป็นพระราชวังและป้อมปราการมาก่อนและได้ถูกดัดแปลงให้เป็นพิพิธภัณฑ์และเปิดสู่สาธารณะเป็นครั้งแรกในปี 1793 ห้องที่มีชื่อเสียงที่สุดของพิพิธภัณฑ์คือโถงแกรนด์ แกลเลอรี (Grand Gallery) ห้องโถงแห่งนี้มีความยาวไม่น้อยกว่าเศษหนึ่งส่วนสี่ไมล์ และมีความกว้างราว 100 ฟุต เป็นห้องโถงหลักที่แขวนภาพวาดของจิตรกรที่มีชื่อเสียงระดับโลก อาทิเช่น ภาพโมนาลิซา (Monalisa) ภาพมาดอนน่า ออฟเดอะร็อกส์ (Madonna of the Rocks) และภาพอาหารมื้อสุดท้าย (The Last supper) ซึ่งผลงานทั้งสามเป็นงานเขียนของเลโอนาโด ดา วินชี ซึ่งถูกกล่าวถึงในนวนิยาย ในปี 1989 พระมิดแก้วผลงานการออกแบบของสถาปนิกเหียว หมิงเป่ย์ (I.M. Pei) ก็ได้เปิดใช้เป็นทางเข้าหลักและช่องรับแสงของลูฟวร์ และพระมิดแก้วกลับหัว (La Pyramide inversée) ที่กล่าวถึงในนวนิยายก็มีอยู่จริง

โบสถ์แซ็ง-ซุลปีซ (Saint-Sulpice) ถือเป็นโบสถ์ที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับสองรองจากมหาวิหารโนเทรอดามแห่งปารีส (Notre Dame de Paris) ตั้งอยู่ในเขตที่ 13 ของกรุงปารีส สร้างขึ้นในราวศตวรรษที่ 13 ในนวนิยายอ้างว่าบริเวณพื้นของโบสถ์แห่งนี้มีสิ่งที่เรียกว่า "เส้นกษลาบ" ลากผ่าน เส้นดังกล่าวคือเส้นเมอร์เตียน (เส้นแวง) เส้นแรกของโลก ซึ่งลากผ่านใจกลางกรุงปารีส (ปัจจุบันเส้นแวงเส้นแรกลากผ่านตำบลกรีนิช ในสหราชอาณาจักร) ทว่าตามความเป็นจริงนั้นเส้นดังกล่าวคือ นาฬิกาแดด (gnomon) ซึ่งเป็นเส้นทองแดงทำขึ้นในศตวรรษที่ 18 ลากยาวตัดใจกลางโบสถ์ ศาสนาสถาณดังกล่าวถูกเชื่อมโยงเข้ากับสมาคมลับ

Priory of Sion เพราะเอกสาร *โดซีเย เซอเกรส์* (Dossiers secrets) หรือเอกสารลับซึ่งค้นพบในหอสมุดแห่งชาติ กรุงปารีส (ซึ่งระบุรายละเอียดเกี่ยวกับสมาคมลับแห่งนี้) กล่าวอ้างถึงโบสถ์ดังกล่าว

มหาวิหารเวสต์มินสเตอร์ (Westminster Cathedral) เป็นวิหารแบบโกธิค สร้างขึ้นตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 10 (ทว่าแท่นบูชาของวิหารเริ่มสร้างตั้งแต่ปี 616 แล้ว) ตั้งอยู่ในกรุงลอนดอน วิหารแห่งนี้เป็นสถานที่สำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นสถานที่สำหรับจัดงานพระราชพิธีบรมราชาภิเษกและพระราชพิธีพระบรมศพของกษัตริย์อังกฤษตั้งแต่ปี 1066 เป็นต้นมา นอกจากนั้นวิหารแห่งนี้ยังเป็นที่ฝังศพของรัฐบาลและกวีคนสำคัญ อย่างเช่น เจฟฟรีย์ ชอว์เชอร์ (Geoffrey Chaucer) ชาร์ลส์ ดิกเกนส์ (Charles Dickens) คลีเมน แอตลี (Clement Attlee) และเซอร์ไอแซค นิวตัน เป็นต้น แดน บราวน์เลือกหลุมศพของนิวตันเป็นสถานที่สำคัญในการไขปริศนาสุดท้ายซึ่งเป็นกุญแจนำไปสู่ความลับสูงสุดของโฮลีเกรลเพราะนิวตันเป็นนักวิทยาศาสตร์คนสำคัญที่คริสตจักรไม่พอใจ เพราะสมัยก่อนนั้นถือว่าวิทยาศาสตร์เป็นการค้นพบทำลายการมีตัวตนของพระเจ้าเป็นเจ้า นอกจากนั้นนิวตันยังมีชื่ออยู่ในเอกสารลับในฐานะที่เป็นประมุขสูงสุดหรือ Grand Master ของเดอะไพเรเธอร์ออฟโซออนช่วงปี 1691-1727

โบสถ์รอสลิน (Rosslyn Chapel) เป็นโบสถ์เก่าแก่สร้างตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 15 โดยตระกูลแซงต์แกลร์ (Saint-Clair) หรือซินแคลร์ (Sinclair) ขุนนางแห่งสกอตแลนด์ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากอัศวินแห่งวิหาร ตั้งอยู่ในประเทศสกอตแลนด์ สถาปัตยกรรมภายในของโบสถ์แห่งนี้เชื่อกันว่าเกี่ยวข้องกับองค์กิลเบิร์ตแห่งซางอิฐ หรือฟรีเมสัน (Freemason) และยังเป็นที่ย่ำลือกันว่าเป็นหลักแหล่งสุดท้ายของโฮลีเกรล นวนิยายอ้างว่าโบสถ์ดังกล่าวถูกสร้างโดยเหล่าอัศวิน

นักรบและประดับประดาไปด้วยดาวหกแฉกแห่งเดวิด ทว่าข้ออ้างดังกล่าวกลับไม่ตรงกับความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์

การที่แดน บราวน์ สามารถถ่ายทอดรายละเอียดของสถานที่ต่างๆ เหล่านี้ได้ก็น่าเชื่อถือก็เพราะเขาเองก็ทำการบ้านมาเป็นอย่างดีโดยการไปเยี่ยมชมสถานที่เหล่านั้นด้วยตนเองหลายต่อหลายครั้ง การดึงเอาสถานที่จริงมาผูกโยงเข้ากับเรื่องราวกลับทางประวัติศาสตร์ทำให้สถานที่เหล่านี้เป็นเป้าหมายสำคัญของนักท่องเที่ยงและแฟน ๆ ของหนังสือเล่มดังกล่าว และผู้จัดไกด์ทัวร์หัวใสก็เลยจัดโครงการตามรอยภาพยนตร์และหนังสือทำให้สถานที่ดังกล่าวขายดีมากยิ่งขึ้น

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเราก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าความสามารถในการผสมผสานหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่มีอยู่จริงให้เข้ากับโครงเรื่องที่จินตนาการขึ้นได้อย่างน่าอัศจรรย์ของผู้เขียนนั้นทำให้ผู้คนเป็นจำนวนมากรู้สึกเชื่อในสาระของนวนิยายดังกล่าวขึ้นมาได้ในระดับหนึ่ง

ผู้เขียนได้กล่าวอ้างไว้ในตอนเริ่มของหนังสือว่า 'เดอะไพรเออร์ออฟไซออน...คือองค์กรที่มีอยู่จริง...ผลงานทางศิลปะ สถาปัตยกรรม เอกสาร และพิธีกรรมต่างๆ ที่บรรยายไว้ในนวนิยายเล่มนี้ถูกต้องตามความเป็นจริงทั้งสิ้น' อย่างไรก็ตามผู้อ่านคงต้องใช้วิจารณญาณพอสมควรในการที่จะเชื่อและสรุปความตามที่คุณเขียนพยายามจะนำเสนอ เพราะหลักฐานที่คุณเขียนได้มานั้นแม้จะเป็นเอกสารที่มีอยู่จริง แต่นั่นก็แค่การปะติดปะต่อประวัติศาสตร์และเติมเต็มช่องว่างของความเชื่อให้ดูสมบูรณ์ขึ้นเท่านั้น

อ่านเพื่อความบันเทิงและความรู้ น่าจะทำให้เกิดประโยชน์มากกว่าครับ...